

Orbán Viktor beszéde a miniszterelnöki eskütételét követően

2018. május 10., Budapest

Tisztelt Köztársasági Elnök Úr! Tisztelt Házelnök Úr! Képviselőtársaim!

Első szavam a köszöneté. Köszönöm mindenkinek, aki részt vett az országgyűlési választáson, bármely jelöltre szavazott is. Külön köszönöm azoknak a részvételét, akik bennünket, a polgári, nemzeti és keresztény erőket választottak. A köszöneten túl hálás is vagyok azoknak, akik engem személy szerint támogattak. Tudom, hogy nekik sajátos felelősséggel tartozom. A felénk fennálló különleges kötelességemet teljesíteni fogom, és összhangba hozom azzal a másik kötelességemmel, hogy az egész országot, a teljes hazát, a nemzet minden polgárát szolgálnom kell. Kormányom a kétharmados alkotmányos többség alapján áll, de mindig a három harmadot szolgálja majd.

Tisztelt Ház!

A köztársasági elnök felkérését elfogadtam. Negyedik alkalommal tehettem le Önök előtt a miniszterelnöki eskümet. A nyolcadik parlamenti ciklusomat kezdem meg, 28 éve szolgálom parlamenti képviselőként a hazámat. Kérem a képviselőtársaimat, miniszterelnökként is tekintsenek rám úgy, mint aki egy Önök közül. Továbbra is az a meggyőződése, hogy a haza nem lehet ellenzékben, mert magasan a pártok felett áll, és szolgálata nem függhet attól, hogy éppen ellenzékiek vagy kormánypártiak vagyunk. A vitát, a küzdelmet a politika természetes részének tekintem. Talán ez nem is baj. Ha beverünk egy szöveget a falba, és nincs ellentartás, akkor mit is akaszthatnánk arra a szögre? Annyira már kiismertem az emberi természetet, hogy tudom, hiába is vágyakozunk, hogy szelíden győzhessünk, mint a szél, hiába szeretnénk mindannyian jámbor, a tények belátásán nyugvó, békés megegyezéseket, ez a politika világában aligha adódik a számunkra. Vagy ha mégis, csak ritkán és kegyelmi pillanatokban. Azt azért ígérhetem és ígérem is, azon leszek, minél többször érezzük úgy ebben a házban, hogy angyal szállt át felettünk. Arra is ígéretet teszek ellenfeleimnek, hogy ott és akkor, amikor a pártharc nem kerülhető el, a lovagiasság szabályai szerint fogok vívni. A kormánypárti képviselőknél pedig arra teszek ígéretet, hogy a vitákban senkinek sem maradunk adósai. Ha támadnak bennünket, biztosak lehetnek abban, hogy olyan lesz a fogadj Isten, amilyen az adjon Isten.

Tisztelt Ház! Tisztelt Képviselőtársaim!

Idéztem már itt, Önök előtt, hogy a politika veszélyesebb, mint a háború, mert a háborúban csak egyszer ölik meg az embert. Ez ugyan ijesztően hangzik, de valójában igen optimista gondolat, mert azzal kecsegtet, hogy aki politikával foglalkozik, az gyakrabban is feltámadhat. Magam is tizenhat évet töltöttem ellenzékben, és tizenkét évet kormányon. Megtanultam: a győzelem sohasem végleges, a vereség pedig sohasem végzetes, csak az számít, készen állsz-e a küzdelem folytatására. Ha Isten engedi és élünk, ennek a ciklusnak a végére elérjük, elérem a kormányzati és ellenzéki évek közötti egyensúlyt. És akkor még mindig csak döntetlenre állunk majd. Tegyük rögtön világossá, ez most alkalmas hely és idő, sportemberek vagyunk, nem érjük be a döntetlennel.

Tisztelt Ház!

Derűlátón, bizakodóan és tetterre készen állok most Önök előtt. Az elvégzett munka kellő önbizalmat adhat mindannyiunknak. Ha magunk mögé pillantunk, azt mondhatjuk: a hibajegyzékkel együtt is azt kívánjuk Magyarországnak, soha rosszabb nyolc éve ne legyen. Ezt a választópolgárok is így gondolhatják. Ez húzódhat meg a prózai és matematikai tény mögött, hogy a Fidesz–KDNP szövetségére többen szavaztak, mint az itt ülő összes többi pártra együttevén. És ezzel a mozdulattal,

kedves Barátaim, húzzunk is egy éles határvonalat. Húzzuk meg azt a választóvonalat, amelyet a magyar politika olyan ritkán talál meg. S mert nem találja, rendre átesik a ló egyik, majd másik oldalára, a lehangoló magyar pánpesszimizmusból a bugyuta kincstári optimizmusba és vissza. Húzzunk hát éles választóvonalat az önbizalom és az önelégültség közé. Tegyük világossá, hogy a múltból nem lehet megélni, és idézzük ide István királyunk intelmét, hogy semmi sem emel fel, csakis az alázat, semmi sem taszít le, csakis a gőg és a gyűlölség. És valljuk meg, hogy a sikerek mögött mindig ott rejtőzik a Jóisten kegyelme. Ezért nem szónoki fordulat, nemcsak hagyomány, de mély meggyőződésünk is, hogy soli Deo gloria, vagyis egyedül Istené dicsőség.

Tisztelt Ház! Tisztelt Képviselőtársaim!

S ha így felkészítettük magunkat, és irányba állítottuk gondolatainkat, mondjuk ki bátran, hogy a következő négy évben nagy dolgokra fogunk vállalkozni. Tudjuk, hogy a veteményes nem maradhat gyomlálatlanul, rendszeresen kapálni kell. Ezért a napi munkát üzemszerűen a maga tempójában és rutinjával el is fogjuk végezni, de ennél azért jóval többre vágyunk. Igazi nagy fába, sőt fákba akarjuk vágni a fejszénket. Tudjuk azt is, hogy bizonyos nézőpontból egy veréb lehet jobb, mint egy túzok, de mi most igazi nagyvadakra akarunk menni.

Tisztelt Ház!

Amikor Magyarország jövőjéről beszélek, biztosat csak a következő négy évre mondhatok, hiszen felhatalmazásom is csak addig terjed. De Önök azt is jól tudják, hogy sohasem négy évben gondolkodom. Az ellenzék gyakran kritizál is ezért. A kormánypárti barátaim is többször figyelmeztettek, legyek óvatos a nagy távlatokkal, mert aki nem néz a lába elé, könnyen orra bukik. Volt, hogy valóban így jártunk, van tehát ebben igazság is. Mégis meggyőződésem, hogy most van lehetőségünk nagy dolgokba belefogni. Régen álltak olyan jól a csillagok hazánk felett, mint éppen most. A magyar ügy ma nyert ügy. Minden együtt van, amit a nagy tervek megkövetelnek. Van tapasztalat, és vannak komoly csatákban kipróbált bajtársak. Van bátorság, nemzetközi tekintély, emelkedő pályára állított ország, komoly tervek, tetterő és önbizalom. Magyarországra és a magyar polgárokra nemcsak egyszerűen visszatért az életerő. A magyar történelemből, ha ritkán is, de jól ismert dolog történik most velünk. Alkotóerők törnek felszínre. A magyarok már nemcsak abban hisznek, hogyha jól végzik a dolgukat, a holnap nem lesz rosszabb a mánál – bár a világnak ebben a szegletében ez sem kevés –, hanem abban is hisznek, hogy a holnap jobb lehet. Sőt, a választási eredmények azt mutatják, úgy vélik, nemcsak jobb lehet, hanem jobb is lesz. Azt akarják, hogy az előttünk álló jövő lehetőségeihez méltó kormányunk legyen. Vagyis azt várják tőlünk, hogy nőjünk föl a feladathoz, és a kormányban legyen legalább annyi optimizmus, tettvágy és alkotóerő, mint a választópolgároknál. Bármerre járunk az országban, mindenhol a munka, az iparkodás, az építés jeleit látjuk. Toronydaruk, építőmunkások, megművelt földek. Mindenkinek van valami terve, épít, bővít, igazít és csinosít valamit. Úgy érzem, hogy most, amikor nagy célokat tűzünk ki magunk elé, egy húron pendülünk, azonos hullámhosszon vagyunk az emberekkel. Ez bátorít és feljogosít, hogy terveinket ne négy, hanem tíz éves kitekintéssel készítsük el, sőt inkább tizenkét éves időtávban kell most gondolkodnunk. Ráadásul a felelős kormányzás is ezt követeli meg, hiszen az Európai Unió következő költségvetése, illetve annak végrehajtása valójában 2030-ig tart majd.

Tisztelt Ház!

A politikában az idő a legfontosabb. Egy ország kormányzásához jártasság kell és magabiztosság. Kell még terepismeret, nemzetközi látóhatár, távlatos kitekintés, s ha ez még párosul az újító bátorságával, és megkapjuk hozzá az éleslátás kegyelmét, már nyert ügyünk van. Az igazat megvallva én mindig is egységes korszaknak láttam a 2010 és 2030 közötti húsz évet. Felfogásom szerint a demokrácia, a szabad választások, a politikai váltógazdálkodás lehetősége nem áll ellentétben, és végképp nem zárja

ki a távlatos gondolkodást és a hosszú távú tervezést. Ha így lenne, akkor a demokráciában élők behozhatatlan versenyelőnyt adnának a nem demokráciában élő népeknek. De a józan ész is erre terel bennünket. Aki már épített házat, tudja, nem érdemes úgy kiásni az alapokat, hogy nincs a kezünkben a kész ház tervrajza.

Tisztelt Ház!

Tudom, hogy sokan majd hihetetlennek tartják, én azonban elérhetőnek, hogy Magyarország 2030-ra Európa Unió első öt olyan országa közé tartozzon, ahol a legjobb élni, lakni és dolgozni. Hasonlóképpen azt is lehetségesnek tartom, hogy hazánk az új típusú versenyképességi rangsorokban, amelyek nem a mennyiséget, hanem a minőséget mérik, az öt legjobb európai uniós állam között legyen. Közismert, vannak nálunknál méretesebb, népesebb és vagyonosabb országok is, de aligha van szebb, biztonságosabb, ősbib és védettebb, mint a mi Kárpát-medencénk és benne Magyarország. Akinek jó szeme van a történelemhez, megláthatja benne az esélyt. A tamáskodóknak csak azt mondhatom, háromszori kétharmaddal a hátunk mögött nekünk a lehetetlenre kell vállalkoznunk, mert a lehetségeset más is meg tudja csinálni. Ezért vállalkozunk arra, hogy megállítjuk a népesedési hanyatlást, sőt elérjük, hogy Magyarország ismét emelkedő pályára lépjen. Gyorsforgalmi utak fogják összekötni Budapestet a megyei jogú városainkkal, autópályáink elfutnak az országhatárokig, és a gyorsforgalmi utakra 30 perc alatt az ország bármely pontjáról el lehet majd jutni. Az új napelemparkok, valamint Paks II. a tiszta és fenntartható energiatermelés élvonalába emelik majd Magyarországot. A világexport 80 százalékát jelenleg 600 multinacionális cég adja, ezért nekünk magas hozzáadott értékű és magasabb bért fizető befektetéseket kell hoznunk Magyarországra, és ebben a kategóriában a világ tíz legjobb országa közé akarunk kerülni. Mindezt úgy, hogy a hazai tulajdonú vállalatok részesedését a magyar exportból 50 százalékkal növelni fogjuk. A népbetegségeket radikálisan visszaszorítjuk, s ennek érdekében nem riadunk vissza az egészségügy ésszerűsítésétől és erős ösztönzők bevezetésétől sem. És felépítjük végre az új magyar honvédséget is. Szomszédaink folyamatosan fegyverkeznek, de általában is igaz, hogy az a nemzet, amely nem tudja garantálni saját védelmét, az felelőtlen, és történelmi távlatokban hibát követ el. Különösen is számítok a fiatal és tehetséges katonatisztjeinkre. A lélekben és kultúrában történelmi sorsközösséget alkotó Közép-Európát gazdaságilag is megépítjük, fővárosainkat és nagyvárosainkat közúton, vasúton és levegőben is összekapcsoljuk. Lengyelország meghatározó szerepét pártfogoljuk, és velük összefogva megvetjük egy nagy közép-európai gazdasági térség alapjait.

Tisztelt Ház!

A nagy és lelkesítő célok között ott találjuk Budapestet is, amelynek vissza akarjuk adni régi nagyságát és fényét, és amelyre fontos szerep vár a nemzetegyesítésben. Ez a város a budapestiek otthona és a nemzet fővárosa is. A magyarok számára Budapest az örök város, amely minden magyará, bármely pontján éljen is a világnak. A város, amely vár rá. Magyarország, a magyar nyelv és kultúra meggyőződésem szerint egy hatalmas mágnes erejével rendelkezik, amely idevonzza azokat a magyarokat, akiket a szél kisodort a Kárpát-medencéből. A New Yorkban élő, befutott, gazdag és irigyelt Molnár Ferencet egyszer arról kérdezték, miért olyan levert. Azt válaszolta: minden rosszakaróm és ellenségem ott van, Budapesten, az ottani irigyeimre vágyom, az itteniek nem érdekelnek.

Tisztelt Ház!

Sohasem rejtettem véka alá a véleményemet, hogy a 2008-as nyugati válság, amely Görögország mellett kis híján bennünket is maga alá temetett, valójában korszakhatár volt. A mélyben már hosszú ideje formálódó új világrend ekkor bukkant felszínre. Ekkor vált világossá, hogy nem egyszerűen új és szokatlan jelenségekkel, hanem saját belső logikával, saját erővonalakkal rendelkező, új korszakba is

lépett a világ. Már 2010 előtt is azt tekintettem a rám váró feladatnak, hogy felhívjam erre a figyelmet, és megértessem: új korszakba léptünk, és ez mindenkitől változást követel. Azt tekintettem küldetésemnek, hogy meggyőzzem a magyarokat, hogy nem elég jobban csinálni ugyanazt, amit tegnap csináltunk. Új dolgokra kell vállalkoznunk, és ez igaz volt mindenkire, egész Magyarországra, beleértve a kormányzatot is, mindannyiunknak meg kellett újulnunk. Végül is sikerült meggyőzni a magyarokat, hogy ez nemcsak elkerülhetetlen, hanem képesek is vagyunk rá. Együtt és egyenként, külön-külön is. Ezért a 2010-es válságkezelés célja nem az volt, hogy visszatérjünk a válság előtti jobb időkhöz, hanem hogy új alapokat is vessünk, új dolgokat is bevezessünk; új adórendszer, új monetáris politika, új alkotmány, új törvénykönyvek, új családtámogatás, új munkamorál.

Tisztelt Képviselőtársaim!

Ha egy nép, ahogy mi tettük, új utakra lép, nem spórolhatja meg a szellemi természetű vitákat. A régi világrend szellemi hívei, anyagi haszonélvezői, valamint a kényelmesek, a léhák és a restek ilyenkor egy táborba sorakozva támadják az újtókat. S minél sikeresebbek vagyunk mi, annál dühöttebbek a kritikusaink. Ezeket a szellemi természetű vitákat nem lehetett és a jövőben sem lehet elkerülni. Akkor sem, ha van, aki ezt inkább ballasztnak, a gyakorlatias politikai sikerek elfogadtatását nehezítő akadálnak látja.

Tisztelt Ház!

Titokban nem lehet megújítani egy egész nemzetet. Fölfogásom szerint az eddigi sikereinkhez hozzájárult, hogy nyíltan kimondtuk, a liberális demokrácia korszaka véget ért. Alkalmatlan lett arra, hogy megvédje az ember méltóságát, alkalmatlan arra, hogy megadja a szabadságot, nem tudja garantálni többé a fizikai biztonságot, és már nem tudja fenntartani a keresztény kultúrát sem. Vannak Európában, akik még bütykölnek rajta, mert azt hiszik, megjavíthatják. Nem értik, hogy nem a szerkezet romlott el, hanem a világ változott meg. A mi válaszuk, a magyarok válasza a megváltozott világra az, hogy a zátonyra futott liberális demokrácia helyett inkább felépítettük a XXI. századi kereszténydemokráciát, amely garantálja az ember méltóságát, szabadságát és biztonságát, megvédi a férfi és a nő egyenjogúságát, a hagyományos családmódot, féken tartja az antiszemitizmust, megvédi a keresztény kultúránkat, és esélyt ad nemzetünk fennmaradására és gyarapodására. Mi kereszténydemokraták vagyunk, és kereszténydemokráciát akarunk.

Tisztelt Ház!

Fától az erdő. Ha benne élsz egy világban, a mindennapok sodrásában nem várható el, hogy felismerd: éppen egy új világrend születésének idejében élsz, amikor új értékrendszerek, új szereplők, új együttműködések formálódnak. Erre a célra tartanak az országok írástudókat, köztük politikusokat is. Így a kormánynak az is kötelessége, hogy felhívja a figyelmet arra, hogy új technológiák, új gazdaságszervezési elvek, új fogyasztási minták, új gazdasági csatateretek, új generációk, és új dinamikák jelentek meg. A kormánynak ma is az a dolga, hogy felkészítse Magyarországot, felkészítse a magyar nemzet tagjait az új technológiai korszakra. Az új korszakban mindenkinek dolgoznia kell, és ma 800 ezerrel többen is dolgozunk, mint nyolc éve. Az új korszakban a magas államadósság életveszélyes. Az államadóssági rátánk 17 százalékponttal alacsonyabb, mint az euróövezet átlagáé, miközben a bért, amiért 2010-ben 12 hónapot dolgoztunk, most 8 hónap alatt hazavisszük. Az új korszakban a nemzeti vállalkozásokat piaci alapon kiszolgáló kritikus infrastruktúra döntő tényező lesz, ezért a bankrendszert, az energia- és a médiaszektorot hazai kézbe vettük. Az új korszakban a tudás valóban hatalom lesz, ezért megtettük az első, de csak az első lépéseket, hogy olyan fiatalokat neveljünk, akik a jég hátán is megélnek. Láthatják, a felkészülés nekilendült, de még hosszú út vár ránk.

Tisztelt Elnök Úr! Tisztelt Ház!

Szép dolog az újítás, a bizakodás és a nagy tervek, de emellett azt is észben kell tartanunk, hogy mi egy több mint ezer éves ország vagyunk. Egy ilyen ősi ország politikájában vannak örök dolgok. Ilyen a nemzet mérete, helye és szelleme. Ezt a kormányra lépő miniszterelnöknek, a leendő kormánytagoknak, sőt általában a parlamenti képviselőknek is illendő tudniuk. Ha el akarjuk dönteni, hogy mit is akarhatnak a magyarok a világban, tisztában kell lenni a méretünkkel. A méretünk az elmúlt 1100 év alatt folyamatosan változott, de sohasem tartoztunk a világ nagy létszámú nemzetei közé. A helyzet ma úgy áll, hogy a magyarok a világ össznépességének 0,2 százalékát adják. Ebből egyenesen következik, hogy a magyarok fenn- és megmaradása nem automatikus. A nagy létszámú és széles rokonságú népek számára elképzelhetetlen egy olyan világ, amelyben ők nincsenek, ahol az ő fajtajuk egyszerűen nem létezik. A magyar politikának azonban abból kell kiindulnia, hogy el lehet tűnni, szét lehet szóródni, el lehet fogyni, és a világot el lehet gondolni a homo sapiens magyar válfaja nélkül is. Voltak, akik már el is gondolták. Hálát adunk a Jóistennek, hogy ma mi állunk itt és nem ők. Ezért a magyar politikának feladata, hogy ebből a nézőpontból is folyamatosan vizsgálja, ami Magyarországgal és Magyarország körül történik. A megmaradás életerő kérdése, ezért a magyar államnak és a mindenkori magyar kormánynak stabilnak, erősnek és akcióképesnek kell lennie. Ez minden mást megelőz, minden mást felülír.

Tisztelt Ház!

Egyedi fajta vagyunk. Van egy nyelv, amit csak mi beszélünk. Van a világ, amit magyar nyelven és kultúrán keresztül csak mi látunk, és csak mi ábrázolunk úgy, ahogy. Nélkülünk az emberi civilizáció egy nyelvvel, egy világértelmezéssel és egy világábrázolással bizonyosan szegényebb lenne. Ez a tény tartást kell adjon a mindenkori kormánynak. A kormány annak tudatában jelenjen meg és képviselje Magyarországot a külvilágban, hogy mögöttünk már komoly teljesítmény áll, amivel hozzájárultunk a tudományban, a kultúrában, a sportban és a művészetekben az emberiség összteljesítményéhez. Egy olyan ország önbizalmával és méltóságával kell élnünk, amely tudja, hogy a magyarok többet adtak a világnak, mint amit kaptak tőle. Teljesítményünk feljogosít bennünket a történelmünk folytatására. Ezt a jogalapot, a magyarság világhozzájárulását a kormánynak folyamatosan gyarapítania kell.

Tisztelt Képviselőtársaim!

A Kárpát-medence területén több államalakulat is osztozik. E történelmi tény mellett is számunkra a Kárpát-medence organikus természeti, kulturális és soknyelvű egység. Szeretném meggyőzni a szomszédainkat, hogy összefogva Európa legbiztonságosabb, leggyorsabban fejlődő, egységes gazdasági, kereskedelmi és közlekedési területévé tudnánk építeni a Kárpát-medencét. Az elmúlt években számos bizonyosságát adtuk, hogy a magyaroktól nem kell félni, s jól jár, aki együttműködik velünk.

Tisztelt Ház!

A magyarság az emberi szív módjára hol összehúzódzkodik, hol kitágul, de lényegileg 1100 éve ott él, ahol nagy államalapítóink kijelölték a helyét. Szállásterületünk sajátos elhelyezkedése miatt Magyarország geopolitikai, vagyis földrajzi alapú megközelítéseket kell előnyben részesítsen az ideologikus gondolkodással szemben. Magyarország tagja és elkötelezett tagja is marad a nyugati szövetségi rendszernek, de ez nem változtatja meg a magyar államiság és a magyar politika földrajzi meghatározottságát. Nyugatra a germán vaskancellárok földje, keletre a szláv katonanépek világa, és le, délre muszlim embertömegek találhatók. Berlin, Moszkva, Sztambul. Ebben a térben él Magyarország. Ezzel és így kell számolnunk a jövőben is. Ezért a magyar politika nem szimpatizálhat a demokráciaexport-elméletekkel, nem társulhat azokhoz, akik más népeket kioktatnak, és akik a

német, az orosz, a török népet és annak vezetőit sértegetik. Ezt nemcsak az elemi jóérzés diktálja így, de az érdekeink is. Nekünk ezt a viszonyrendszert kell értelmesen leképezni a magyar politikába.

Tisztelt Elnök Úr! Tisztelt Ház!

A nemzet szellemének irodalma könyvtárnyi. Kormányom azt az iskolát követi, amely szerint mi, magyarok soha nem akartunk szolganép lenni. „Kik szabadon éltek-haltak, szolgaföldben nem nyughatnak. A magyarok Istenére esküszünk, esküszünk, hogy rabok tovább nem leszünk.” Ezt az esküt minden magyar gyermek leteszi. Kormányom felfogása szerint a szabadsághoz nem elegendő a három nagy hadsereget, a németet, az orosz és a törököt kívül tartani a Kárpát-medencén, hanem olyan viszonyokat is ki kell alakítanunk, hogy az országunkon belül is szabadon rendelkezessünk magunkkal. Ne csak közösen, de egyen-egyenként is. Vagyis kormányom a szabad magyarok és a szuverén magyar állam kormánya lesz. Elkötelezettségemet a szabadság mellett nemcsak a diktatúra és a szovjet megszállás elleni küzdelemből származtatom, hanem gazdasági megfontolásokból is. Ahhoz a nemzedékhez tartozom, amely még emlékszik, hogy a kommunista államépítési kísérletet az ítélte halálra, hogy figyelmen kívül hagyta, sőt szembefordult az emberi természet egyik alapvető törvényével. A kommunizmus tiltotta, hogy az ember önállóan, saját kezdeményezéssel, saját erejéből, vagyis egyénként javítson a helyzetén. Ezért éreztük a kommunizmust nemcsak elnyomónak, hanem természetellenesnek is. A jövőben is erre a tapasztalatra kívánom építeni a politikánkat. Az a célom, hogy a lehető legnagyobb szabadságot biztosítsuk az embereknek, hogy saját elképzelésük szerint juthassanak előre. Arra nem vállalkozhatunk, hogy bárkinek is megoldjuk az életét, de olyan körülményeket akarunk és tudunk is teremteni, hogy maguk oldják meg azt, és saját maguk boldogulhassanak.

Tisztelt Ház!

És szólnom kell az Európai Unióban elfoglalt helyünkről is. Mi erős Európát, békét és kölcsönösen előnyös megállapodásokat szeretnénk. Szükségünk van az unióra, és az uniónak is szüksége van ránk. Ezért készen állunk, hogy alakítóként vegyünk részt azokban a változtatásokban, amelyeket az unió, ha akar, sem kerülhet el. Minden erőnkkel azt fogjuk képviselni, hogy az uniónak a szabad nemzetek szövetségeként kell működnie, és fel kell adnia az Európai Egyesült Államokra vonatkozó hagyományos rémálmait. Az Európai Uniónak vissza kell térnie a realitások talajára. Első lépésként a migrációról, a népvándorlásról és a bevándorlásról való gondolkodást kellene megváltoztatnia. Ma Brüsszelben azt gondolják, hogy igazságtalan dolog, ha az ember nem ott születik, ahol élni szeretne. Azt gondolják, helyes, ha az emberek jogot kapnak arra, hogy oda költözzenek, ahol élni szeretnének. Brüsszelben ma fizetett aktivisták, bürokraták és politikusok ezrei dolgoznak azért, hogy a migrációt alapvető emberi joggá minősítsék. Ezért akarják elvenni tőlünk a jogot, hogy magunk dönthessünk, kit fogadunk be és kit nem.

Tisztelt Képviselőtársaim!

Meggyőződésem, hogy a migráció végül elvezet a nemzetek és az államok felbomlásához. A nemzeti nyelvek elgyengülnek, a határok elmosódnak, a nemzeti kultúrák feloldódnak, és csak egyetlen nyílt társadalom marad. S végül az európai társadalmak egységesülése úgy előrehalad, hogy létrejöhet az egyetlen és egységes európai kormány. Ez a sors vár azokra, akik nem védekeznek a migráció ellen. Ha nem is holnap, de az általunk még belátható jövőben. Erre megy ki a játék, ez az igazi mesterterv. Nem árulok zsákbamacskát. Világossá teszem itt, Önök előtt, hogy kormányom ennek a tervnek, az ide vezető folyamatoknak és a közbenső lépéseknek is ellenzője, a magyar szabadság nevében fellépő elszánt ellenfele lesz. A multikulturalizmus volt az első lépcsőfok. A szólásszabadságot korlátozó politikai korrektség volt a második. Ma itt áll Európa. A harmadik lépcsőfok a kötelező betelepítési kvóta lenne. Annak érdekében, hogy az az Európa, amelyet szeretünk, és amelyért készen állunk

komoly áldozatokra is, ne lépjen fel az önfelszámolás következő lépcsőfokára, ki kell és ki is fogunk állni az európai politika pástjára. Ellenezni fogjuk a kötelező kvótát, kiállunk a keresztény kultúráért, és harcolni fogunk a határok megvédéséért.

Tisztelt Képviselőtársaim!

Végezetül. Néhány perce tettem le negyedszer a miniszterelnöki eskümet. Még sohasem tisztáztuk ebben a házban, hogy mi is volna végső soron ez az eskü. A törvény itt nem igazít el bennünket. Magunknak kell hát rendet vágnunk. Az eskü ígéret, fogadalom és felajánlás. Úgy hiszem, hogy a legfőbb hatalom a lelkiismeretünkön keresztül büntet meg bennünket, ha megszegjük az eskünket. Ezért most, hogy eskümet letettem, a nemzet minden egyes tagjának, mind a tizenötmillió magyarnak, külön-külön és együttesen is a saját lelkiismeretemre hivatkozva megerősítem, hogy minden cselekvésemben nemzetünknek és országunknak, a magyar embereknek, a magyar érdekeknek és a keresztény értékeknek a szolgálata fog vezérelni.

Isten engem úgy segítjen!

(miniszterelnok.hu)